ततो ददर्श भगवानशोकवनिकाश्रमे ।
क्षामां स्वविरहव्याधिं शिंशपामूलमास्थितां ॥ ३० ॥
रामः प्रियतमां भार्यां दीनां वीक्ष्यान्वकम्पत ।
आत्मसंदर्शनाह्लादविकसन्मुखपङ्कजां ॥ ३१ ॥
आरोप्यारुरुहे यानं भ्रातृभ्यां हनुमद्युतः ।
विभीषणाय भगवान् दत्त्वा रक्षोगणेशतां ॥ ३२ ॥
लङ्कामायुश्च कल्पान्तं ययौ चीर्णव्रतः पुरीं ।
अवकीर्यमाणः कुसुमैर्लोकपालार्पितैः पथि ॥ ३३ ॥*
उपगीयमानचरितः शतधृत्यादिभिर्मुदा ।*
गोमूत्रयावकं श्रुत्वा भ्रातरं वल्कलाम्बरं ।
महाकारुणिको ऽतप्यज्जटिलं स्थण्डिलेशयं ॥ ३४ ॥
भरतः प्राप्तमाकर्ण्य पौरामात्यपुरोहितैः ।
पादुके शिरसि न्यस्य रामं प्रत्युद्यतो ऽग्रजं ॥ ३५ ॥
नन्दिग्रामात् स्वशिबिराद्गीतवादित्रनिःस्वनैः ।
ब्रह्मघोषेण च मुहुः पठद्भिर्ब्रह्मवादिभिः ॥ ३६ ॥
स्वर्णकक्षपताकाभिर्हेमैश्चित्रध्वजै रथैः ।
सदश्वै रुक्मसंनाहैर्भटैः पुरटवर्मभिः ॥ ३७ ॥
श्रेणीभिर्वारमुख्याभिर्भृत्यैश्चैव पदानुगैः ।
पारमेष्ठ्यान्युपादाय पण्यान्युच्चावचानि च ॥ ३८ ॥
पादयोर्न्यपतत् प्रेम्णा प्रक्लिन्नहृदयेक्षणः ।
पादुके न्यस्य पुरतः प्राञ्जलिर्बाष्पलोचनः ॥ ३९ ॥
तमाश्लिष्य चिरं दोर्भ्यां स्नापयन् नेत्रजैर्जलैः ।